

**O
E
N
I**

Tijdschrift
voor Ouders en Verwanten
van Druggebruikers

114
november
2011

INFO 31^E JAARGANG NUMMER 114 NOVEMBER 2011

Uitgave LSOVD

Verschijnt 2x per jaar

Reactieadres: Postbus 12132,

3501 AC Utrecht

E-mail: info@lsovd.nl

Website: www.lsovd.nl

Redactie:

Betty Huizinga

Grafische vormgeving:

Rogier de Jong

Inhoud

INFO digitaal	3
Van het bestuur	4
Diepe sporen: Het verhaal van Shirley	6
Gedicht	10
Boekbespreking	11
Persbericht Labyrint~In Perspectief	13

Uw bijdragen voor INFO ontvangen we graag.

Dat kan schriftelijk of per e-mail.

De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen te redigeren en/of in te korten.

DE INFO DIGITAAL

In INFO 113, verschenen in december 2010, meldde het bestuur al dat het de laatste zou zijn die in druk werd uitgegeven. Dit gezien de financiële situatie van de LSOVD.

Die situatie is tot op heden niet verbeterd en daarom zal INFO vanaf nu alleen digitaal verschijnen. Dit bespaart de aanzienlijke kosten van het drukken en verzenden. INFO wordt nu gekoppeld aan de website. Zoveel mogelijk proberen we dezelfde inhoud min of meer te handhaven. De frequentie wordt voorlopig twee keer per jaar. Uw bijdragen blijven uiteraard van harte welkom, zoals ook onderaan de inhoudsopgave staat vermeld.

In deze INFO, nummer 114, een bericht van het bestuur over de huidige financiële stand van zaken. Daarna weer een aflevering van Diepe sporen, een gedicht en weer een boekbespreking van uw eindredacteur.

Van Labyrint~In Perspectief een persbericht over een dag 'Kinderen van' op 5 november.

***Bijdragen worden altijd geplaatst onder verantwoordelijkheid van de inzender.
De LSOVD kan daar dus niet op aangesproken worden.***

Het boekje 'Verslaafd aan de verslaafde' is uitverkocht. U kunt het niet meer bij het bureau bestellen.

VAN HET BESTUUR

DE LSOVD-FINANCIËN

Stand van zaken oktober 2011

Er zijn jammer genoeg geen positieve berichten te melden van de financiële fronten. Dit najaar beoordeelt het bestuur van de LSOVD deze stand van zaken en besluit wat te doen na advies van onze Actievenraad (vergadering 19 november 2011).

Fonds PGO

De afgelopen maanden is duidelijk geworden dat onze aanvraag bij het Fonds PGO voor een instellingsbijdrage 2010 tot niets heeft geleid, inclusief de daarop ingediende bezwaarschriften.

Inmiddels is op basis van evaluatie door het Rijk en discussie in de Tweede Kamer de grondslag van het Fonds PGO aangepast. Afgelopen september zijn naar aanleiding van de voorlichtingsbijeenkomst voorzitter en penningmeester naar het Fonds PGO geweest om daar te horen dat op basis van de nieuwe tekst alle familieorganisaties, dus ook de LSOVD, niet in aanmerking konden komen voor een bijdrage voor 2012. Daarover heeft het Landelijk Platform GGz, waar de familieorganisaties bij zijn aangesloten, binnenkort een gesprek met de directeur Markt en Consument van het Ministerie van VWS.

Andere financiële tegenslagen

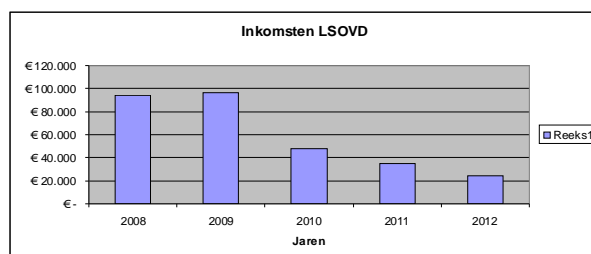
Zoals bekend, draait de LSOVD twee gespreksgroepen voor GGZ Westelijk Noord-Brabant waarvoor we een bijdrage ontvangen, en levert de Werkgroep Noord-Brabant diensten aan RoderSana. Van beide instellingen hebben we moeten vernemen dat (ten gevolge van de landelijke bezuinigingen op de ggz en de verslavingszorg) met ingang van 2012 die diensten niet meer afgenomen worden. Dat levert de LSOVD in 2012 in totaal ruim €10.000 minder inkomsten op.

Inkomsten in 2012

Van de gemeentes Den Haag en Tilburg hebben we ondanks de bezuinigingen, die ook zij moeten treffen wel positieve berichten: hun bijdragen voor 2012 hebben zij in het vooruitzicht gesteld. Van de gemeente Terneuzen hebben we nog geen bericht. Daarbij komen nog de inkomsten uit donaties. Het bestuur heeft besloten om voor het jaar 2011 een donatie te vragen van €60,- (= een half jaar €35,- en een half jaar een eerste stap naar een meer kostendekkend niveau). Medio juli 2011 hebben we ons donatieverzoek verstuurd.

Al eerder heeft het bestuur, in overleg met de voorzitters en de penningmeesters van de regionale werkgroepen, gesteld dat beneden een bedrag aan inkomsten van €30.000 à 35.000 we niet een centrale landelijke organisatie in stand moeten willen houden. De bijdragen van Den Haag, Tilburg en Terneuzen, samen met het geschatte bedrag aan donaties, geven een maximale inkomstenpost van €24.500. De afname aan inkomsten de afgelopen jaren laat zich zien aan de hand van onderstaande figuur:

Inkomsten LSOVD over de afgelopen jaren (jaarrekeningen 208, 2009, 2010)

Activiteiten 2012

Zoals in de aanhef gesteld besluit het bestuur dit najaar hoe de toekomst er voor de LSOVD uit gaat zien. Daarbij staan twee zaken voorop:

1. de kwaliteit van onze activiteiten blijft gewaarborgd;
2. de verplichtingen aangaan naar met name de gemeentes Den Haag, Tilburg en Terneuzen worden nagekomen.

Al met al geen rooskleurig beeld. We zoeken dit najaar een uitweg.

Guus Verhoef, penningmeester bestuur LSOVD

DIEPE SPOREN

Shirley, moeder van een verslaafd gedetineerd kind:

‘Ondanks alles blijf ik van mijn zoon houden’

Druggebruik van een kind raakt alle leden van het gezin. In de INFO-serie ‘Diepe sporen’ deze keer aandacht voor de ervaringen van een moeder van een verslaafd gedetineerd kind. Shirley’s zoon Marvin blowde op zijn veertiende zes keer per dag. Na zijn achttiende, toen hij legaal wiet kon kopen, nam zijn softdruggebruik rigoureuus toe, en maakte hij kennis met XTC en cocaïne. Na een overval in 2010 op een benzinstation werd Marvin veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. Shirley en haar gezin gingen door een diep dal. In haar boek ‘De liefde voor mijn verslaafde kind’ – gebaseerd op haar weblog – beschrijft Shirley deze moeilijke gang en haar ambivalente gevoelens ten opzichte van haar zoon. Uw aandacht voor Shirley, moeder van een verslaafd gedetineerd kind.

Shirley Ekhardt en haar partner Arie hebben drie kinderen: Marvin, Noël en Donna. Ondanks een liefdevolle opvoeding gaat het al snel bergafwaarts met Marvin. “Op zijn veertiende was hij al verslaafd aan wiet”, vertelt Shirley, “en later ook aan cocaïne.” Hoe het zover heeft kunnen komen? Shirley omschrijft Marvin als een kwetsbaar, rusteloos kind. Uit psychiatrisch onderzoek zal later blijken dat hij aan zowel een borderline-stoornis als aan ADHD lijdt. “Blijkbaar vormden de drugs een medicijn waarmee hij zijn onrust kon dempen,” vertelt Shirley. Vanuit de gevangenis schrijft Marvin aan zijn moeder dat hij al op jonge leeftijd beseftte dat hij verslaafd was, en hoe dat besef hem verlamde: “Je geeft je eraan over en legt je erbij neer. Het liefste ga je de hele dag op de bank zitten gamen en blowen. *Fuck* school, *fuck* werk, *fuck* ouders. Blowen alsof je leven ervan afhangt.”

Delicten

Shirley is erg gehecht aan haar zoon en maakt een pijnlijk losmakingsproces door (zie inzet, red.). Dankzij bijeenkomsten in de Jellinek Kliniek in Amsterdam en de LSOVD-gespreksgroep in Zwolle beseft ze dat ze Marvin moet loslaten. “Ik heb hem verteld dat ik zielsveel van hem houd, maar zijn verslavingsgedrag niet langer kan aanzien. Dat ik hem moet loslaten, maar dat hij altijd terug mag in ons leven als hij grip heeft op zijn problemen. Wat doet het pijn! Ik heb het gevoel dat ik doodga.”

Arie en zij besluiten niet langer Marvins dealers te betalen. Marvin wordt door zijn schuldeisers in elkaar geslagen en pleegt – om zijn verslaving te financieren – eenentwintig delicten. De lijst zal schokkend blijken: zo berooft hij een gehandicapte man op een scootmobiel en overvalt hij met een vuurwapen een benzine-station. De wrange ironie wil dat het hetzelfde tankstation is waar Shirley en haar partner Arie zelf ooit hebben gewerkt. Marvin wordt door getuigen herkend, en duikt onder. Shirley praat telefonisch op hem in en weet hem zover te krijgen dat hij zichzelf aangeeft.

Gevangenisstraf

Marvin wordt conform de eis veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf – zonder TBS. Shirley ervaart de uitspraak ondanks alles als schokkend. “Marvin heeft

Shirley: 'Zie je wel, het is onze schuld'

zestien zaken opgebiecht en er zijn een borderlinestoornis en ADHD bij hem vastgesteld.” Ook zit het haar niet lekker dat volgens de rechter de hulpverlening in gebreke is gebleven en dat Marvin het slechte pad zou hebben gekozen omdat zijn ouders de geldkraan dichtgedraaid hebben: “Zie je wel, het is onze schuld.” Vanuit de gevangenis in Almelo wordt Marvin niettemin op eigen verzoek overgeplaatst naar de Penitentiare Inrichting Veenhuizen, om een ontwenning- en resocialisatieprogramma te volgen. “Dagritme, verleiding, verslaving, groepsdruk en financiën,” zo vat Shirley het traject samen. Marvin reageert goed op het programma. Hij kickt af, stuurt zijn familieleden mooie brieven en gedichten en mag met weekendverlof. “Bij goed gedrag komt hij vrij in december 2013,” verwacht Shirley.

‘Allemaal huilen’

Uiteraard trekt de geschiedenis rond Marvin een zware wissel op Shirley’s gezin. De overval op het benzinstation is de spreekwoordelijke genadeslag, die echter ook een adempauze inlast stelt waarin Shirley, Arie, Noël en Donna de schijnwerper op zichzelf en elkaar kunnen richten. Zo wordt Arie geconfronteerd met de afstand die hij heeft genomen van Marvin en zijn schaamte voor de wandaden van zijn stiefzoon. Noël, die beroepsmilitair is, krijgt te maken met een ernstig ongeval op zijn werk: een medemilitair komt tijdens een oefening om het leven door vuur uit zijn wapen. Verder beschrijft Shirley in haar boek de emoties tijdens de diploma-uitreiking van haar dochter: “Bij binnenkomst kreeg Donna applaus van haar docenten. De mentor kwam op haar toe, pakte haar vast en zei dat ze op school allemaal zo trots op haar waren, omdat ze ondanks een moeilijk jaar zulke mooie cijfers had. Daar gingen we weer. Donna, Arie, mentor en ik: allemaal huilen.”

Uitlaatklep

Shirley zelf vindt een uitlaatklep op haar werk – ze heeft een managementfunctie bij een vervoersbedrijf –, en ze kan veel kwijt in een vrouwenpopgroep genaamd ‘bentzondervent’. Ook vindt ze veel steun bij een gespreksgroep van de LSOVD: “Morgen weer naar de hulpgroep voor ouders,” schrijft ze. “Even herken-

nen en voelen dat ik niet de enige ouder ben met tegenstrijdige gevoelens. Heerlijk, ik kijk ernaar uit.” Verder houdt ze een logboek op internet bij. Op advies van collega’s bundelt ze die ‘blogjes’ tot een boek. In ‘De liefde voor mijn verslaafde kind’ beschrijft ze de impact van een verslaafd kind op een gezin. Als moeder confronteert Shirley de lezer pijnlijk met haar jarenlange gevecht, de onmacht, de schaamte en het verdriet. Ondanks dat blijft haar liefde voor haar verslaafde zoon overeind. Soms bijna ten koste van alles... “De schaamte, het verdriet en de angst heb ik van mij af geschreven in dit boek,” vertelt Shirley. “Ik heb ervoor gekozen om openhartig te zijn. Veel ouders komen immers met deze zelfde nachtmerrie in aanraking.”

De schaamte voorbij

Met haar weblog en het uitgeven van haar boek stelt Shirley zich zeer kwetsbaar op. Haar openhartigheid valt niet bij iedereen in goede aarde. ‘Reaguurders’ schrijven op internet dat ze munt probeert te slaan uit de ellende van haar zoon. Ook in haar eigen woonplaats krijgt ze met negatieve reacties te maken. Hoe moeilijk het schrijven van dit boek Shirley ook viel, inmiddels is ze de schaamte voorbij. “Ik wil er rond voor uitkomen dat mijn zoon ondanks een liefdevolle opvoeding heeft besloten dat drugs zijn leven moesten verrijken. Ik hoop dat mijn verhaal andere ouders van verslaafden de kracht geeft om nooit op te geven.”

“Ik besef die avond voor het eerst dat ‘wij’ het niet meer op moeten lossen. Zolang ‘hij’ voor de drugs blijft kiezen en elk hulpverleningstraject afbreekt, wat wil ‘ik’ dan nog samen met hem bereiken? Maar verdomme... mijn kind loslaten, mijn oudste zoon, mijn vlees en bloed? Een halfjaar later is dat precies wat ik wél heb gedaan.”

Tekst en fotografie: Rogier de Jong

U kunt Shirley’s boek bestellen via de website www.freemusketeers.nl. Klik in het menu op ‘Boekwinkel’ en vul als zoekwoord in: ekhardt.

VRAGEN

*Soms, als ik 's avonds buiten,
hoog, naar de hemel staar,
dwalen mijn gedachten...
over het wezen van mijn bestaan,
vragen, vragen,
over, hoe, waarom en wanneer,
steeds hopend op een teken,
een sein, een keer.
Zeg mij, Heelal zo groot en machtig,
zo duister in zoveel licht,
zover! Toch voel ik je krachten,
die ik zo node mis!
Waar, kan ik kracht uit putten,
waar, haal ik het vandaan,
komt het uit je sterren of...
komt het uit je maan,
geef mij een heel klein beetje,
zodat ik verder kan gaan,
laat mij niet meer worstelen,
geef mij een waardig bestaan.*

Anon

BOEKBESPREKING

ARTA; zingeving en verslaving; een verslag van 33 jaar ervaring; samenstelling en redactie: J. van Schaick.

Deze bundel geeft een overzicht van 33 jaar verslavingszorg op antroposofische grondslag. Het bevat weergaven van interviews met (oud-)medewerkers en voormalige bewoners, zoals de verslaafden worden genoemd. Het zijn de verhalen van mensen over hun werk en wat dat voor hen betekent of betekend heeft. Ze zijn onderverdeeld in verschillende hoofdstukken, die elk gaan over een onderdeel van het werk, zoals de introductie/eerste opvang, de therapeutische werk- en leefgemeenschappen; een afdeling voor mensen met dubbele diagnose, de ambulante zorg en de nazorg/maatschappelijk herstel. Er is ook een hoofdstuk waarin oud-bewoners hun verhaal doen. Enkelen van hen zijn naderhand medewerker geworden.

Het laatste hoofdstuk geeft een overzicht van Arta van 1973-2008. Achterin worden een aantal begrippen uit de antroposofie uitgelegd. Het boek bevat ook een literatuuropgave.

Het woord 'Arta' komt uit het Zweeds en betekent 'zelfopvoeding'.

Antroposofie is samengesteld uit twee Griekse woorden 'antropos' (mens) en 'sophia' (wijsheid). De grondlegger is Rudolf Steiner (Oostenrijk 1861-1925). De antroposofische wereld is onderverdeeld in drie werelden: de zichtbare, de innerlijke en de geestelijke en het antroposofische mensbeeld eveneens in drie: lichaam, ziel en geest. De zielenwereld ontstaat door zelfkennis, de geestelijke wereld moet ontwikkeld worden door meditatie en contemplatie. Steiner heeft hiervoor een scholingsweg ontworpen.

Een bekende vertegenwoordiger van de antroposofische vereniging in Nederland was Bernard Lievegoed, psychiater en organisatiedeskundige (1905-1992). Er zijn Vrije scholen, gebaseerd op de opvoedingsleer van Steiner. In Zeist staat de Vrije Hogeschool.

Arta is sinds 2007 onderdeel van de Lievegoed Zorggroep.

Uit vrijwel alle interviews blijkt het elan, waarmee de medewerkers hun werk doen en hebben gedaan. De antroposofie blijkt steeds weer heel belangrijk, het is het uitgangspunt. Met veel vallen en opstaan in het begin is er een stevige organisatie ontstaan, die ondanks dat er tegenwoordig volgens allerlei regels moet worden gewerkt, teneinde gefinancierd te worden, toch vasthoudt aan de antroposofische richtlijnen.

Persoonlijk lijkt mij de bundel een mooie uitgave voor al diegenen die op wat voor manier dan ook met deze vorm van verslavingszorg te maken hebben of hebben gehad. Het is een fraai overzicht over alles wat er in die 33 jaar is gedaan. Een terugblik op het werk waarbij ze met hart en ziel betrokken zijn geweest.

Als leek heb ik bij het lezen heel wat opgestoken, met name van de visie, van waaruit Arta werkzaam is in de verslavingszorg. Maar als leek duurde het ook even voor ik wat inzicht kreeg in hoe de organisatie in elkaar stak.

Het overzicht achterin geeft veel namen en data.

Ik voel me niet zo aangesproken door de antroposofische leer, maar op één onderdeel geef ik Arta groot gelijk, en dat is haar aandacht voor de nazorg. Als een verslaafde weer helemaal clean en bij de tijd is, heeft hij of zij aandacht en hulp nodig om zich weer te kunnen handhaven in het alledaagse leven.

Dit bleek eveneens uit een special van Psy in 2008 'De kater van de nazorg'. Dit tijdschrift wordt in het boek aangehaald. Als die nazorg ontbreekt vallen zoveel mensen weer terug, omdat ze het ineens, buiten kliniek of gevangenis, weer helemaal zelf moeten doen. Op dat moment wordt zingeving heel essentieel: wie ben ik, wat kan ik en hoe ga ik verder met mijn leven? Daarbij kan ondersteuning, hoe minimaal misschien ook, het verschil maken.

Bilthoven, Lievegoed Zorggroep, 2009. 181 blz. ISBN 978 90 6038 635 4

Betty Huizinga.

Persbericht

Heb je een vader of moeder met psychische problemen en ben je ouder dan 20 jaar?

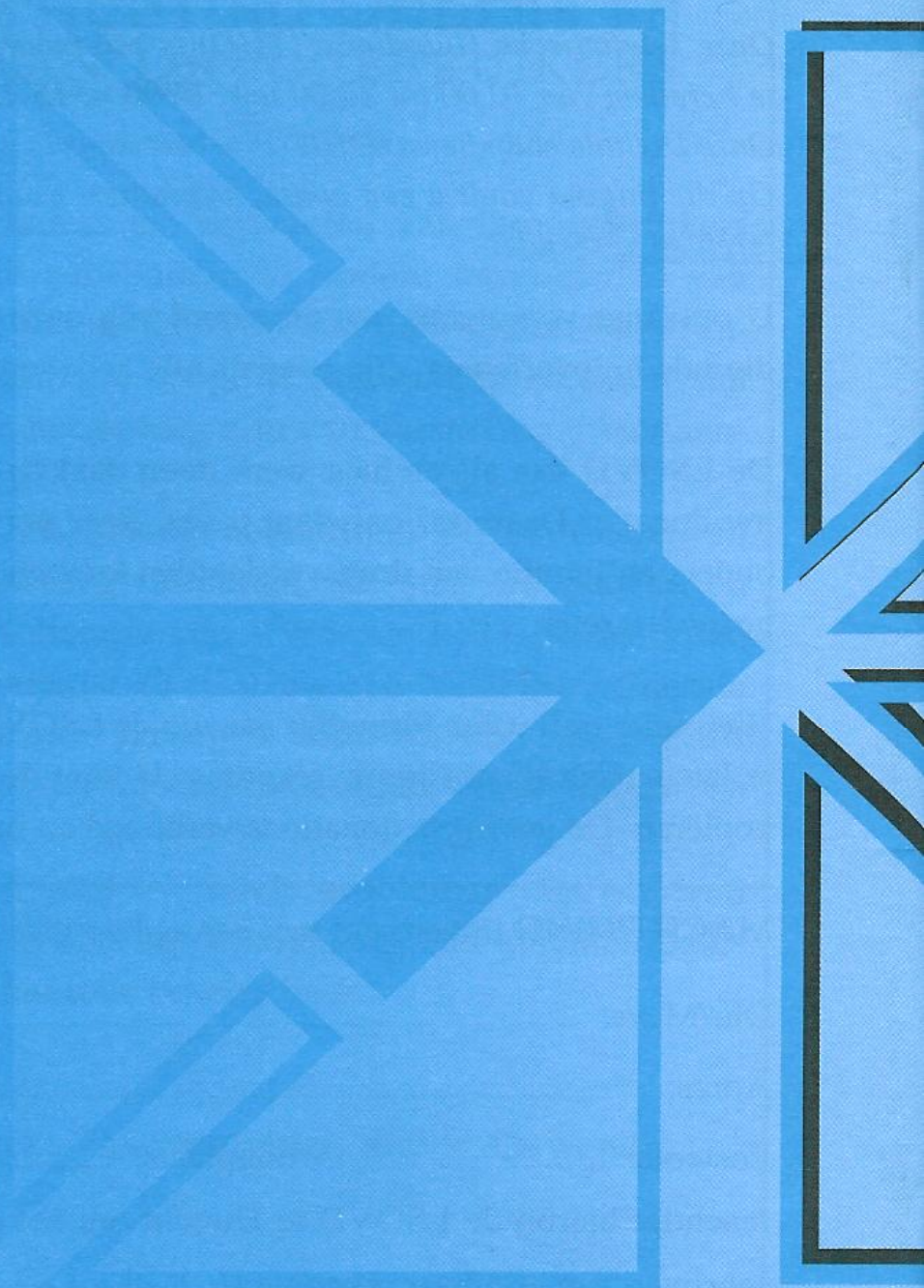
Ben je benieuwd naar de invloed van je verleden op jouw identiteit? Kom dan naar de landelijke dag voor *Kinderen Van en sta stil bij wie je eigenlijk bent*. De ontmoetingsdag vindt plaats op zaterdag 5 november 2011 in Amsterdam en wordt georganiseerd door Labyrint~In Perspectief, een organisatie voor familieleden van psychiatrische patiënten.

In de ochtend zal preventiewerker en lotgenoot Sandra van Gameren licht werpen op de vorming van onze identiteit. Ze gaat in op de vraag: wat neem je mee uit je jeugd met een psychisch zieke ouder? Sandra van Gameren is auteur van het boek *Leven met een psychisch zieke ouder*.

's Middags kunnen deelnemers in een gespreksgroep of workshop verder ingaan op het thema.

De workshops: gespreksgroep, familieopstellingen, terugvinden van je eigen autoriteit, intuïtief tekenen, vechtkunst, djembé spelen.

Informatie en aanmelding: www.labyrint-in-perspectief.nl

VOOR HULP EN INFORMATIE: 0900 515 22 44